

Arrest

nr. 179 693 van 19 december 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer X van 26 oktober 2016, waarbij de debatten worden heropend op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tanzaniaanse nationaliteit te bezitten.

Op 2 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 5 mei 2014 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 29 juli 2014 met nummer X verwerpt de Raad het beroep.

Op 23 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juli 2014 legt de verzoekende partij een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevrouw N.S.

Op 3 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn.

Op 14 oktober 2014 verleent de procureur des Konings een negatief advies daar zijn ambt van oordeel is dat er sprake is van een schijnsamenwoning.

Op 21 oktober 2014 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te R. de beslissing tot weigering van de registratie van wettelijke samenwoning.

Op 2 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van partner in het kader van een duurzame relatie.

Op 21 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 november 2015 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 17 maart 2016 met nummer 164 273 vernietigt de Raad de beslissing van 21 oktober 2015.

Op 30 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Europese Unie.

Op 28 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 3 mei 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.10.2015 werd ingediend door:

Naam: N.(...)

Voorna(a)m(en): R.(...) M.(...)

Nationaliteit: Tanzania

Geboortedatum: 04.10.1975 Geboorteplaats: Dar es Salaam

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis§2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.’

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis §2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat expliciet dat de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU minderjarigen zelf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet kunnen worden beschouwd overeenkomstig vermeld wetsartikel. Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen nl. het arbeidscontract van de moeder van het kind, de voormalige loonfiches van de moeder van het kind van een tewerkstelling bij F.(...) J.(...) en de loonfiches van betrokkene zelf, blijkt dit echter niet.

Vooreerst wat betreft het inkomen van de moeder van de kinderen. De voorgelegde loonfiches zijn niet meer relevant, gezien ze er niet meer tewerkgesteld is. Het inkomen uit de huidige tewerkstelling kan niet in aanmerking worden genomen bij gebrek aan informatie. De arbeidsovereenkomst bevat enkel het bruto bedrag per uur, er valt niet in te schatten hoeveel dit maandelijks netto oplevert.

Wat betreft het huidige inkomen van betrokkene zelf, daar steken wel loonfiches van in het dossier, echter dit inkomen kan evenmin in overweging worden genomen voor de berekening van de beschikbare bestaansmiddelen gezien het hier een inkomen uit interimtewerkstelling betreft en duidelijk uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat betrokkenes mogelijkheid om te werken van maand tot maand sterk verschilt, alsook het inkomen dat eruit voorkomt. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit inkomen in aanmerking kan worden genomen als het bewijs dat de beschikker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen moet immers rekening gehouden worden met de aard en regelmaat van die bestaansmiddelen. De aard, nl. interimtewerkstelling met een van maand tot maand wisselende tewerkstelling (zie raadpleging van de RSZ databank dolsis), laat niet toe te stellen dat de regelmaat van de bestaansmiddelen en zelfs de beschikbaarheid ervan kan worden vastgesteld.

Kortom, op basis van de huidige bewijzen van de bestaansmiddelen kan niet worden vastgesteld dat de minderjarigen het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen uitoefenen, noch dat betrokkene als ouder de kinderen 'ten laste' heeft overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste te zijn van de EU burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard zijn vader niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de kleuter vermogend zijn, is het niet aan de kleuter om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr art 376 BW).

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Zoals uiteengezet in het tussenarrest van de Raad van 26 oktober 2016 met nummer X, heeft de Raad bij arrest van 17 maart 2016 met nummer X de beslissing van 21 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd. De verzoekende partij viel dus terug op een openstaande aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van partner in het kader van een duurzame relatie.

Uit de database van de Raad blijkt dat de verzoekende partij op 29 september 2016 een F-kaart heeft gekregen die geldig is tot 19 september 2021.

Op de vraag van de waarnemend voorzitter ter terechtzitting of de verzoekende partij nog een belang heeft bij haar beroep, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog, waarin zij zich met betrekking tot het belang naar de wijsheid van de Raad gedraagt, geenszins aannemelijk maakt dat zij nog belangstelling voor het thans voorliggend beroep zou hebben en dat de verzoekende partij met dit betoog in het geheel geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Door zich louter naar de wijsheid van de Raad te gedragen, maakt de verzoekende partij op generlei wijze duidelijk wat haar belang nog is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep. Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het rechtens vereiste, actueel belang (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS